

Helmingfors den 24de sept.

Käraste morfar.

Med en hjärthig tacklagelse för dagarna på udden vill jag nu berätta, att professor Ruin var synnerligen liberal i sitt omdöme om mig, så att jag blef approberad, oaktadt mina kunskaper för honom måste ha framstått i allt annat än i en fördelaktig dager. Jag var så ovan igen att bli utfrågad, att jag inte kunde vara lugn och så kom det sig, att hela pedagogiken låg för mig i en dunkel skymning, som ibland lyftes upp af ett hjälpsamt ord från professors sida. Omeller tid är det rätt skönt att inte mera behöfva läsa dagen i ända. Mitt gillande har också väckt förfjussning i Borgå och i Jyväskylä, enligt derifrån anlända bref. Vid Normallyceum har jag börjat anskultera, till vidare på första klassen blott. Nästa vecka börjar

jag troligen också på högre klasser.

På Institutet har jag för närvarande blott två ämnen: orgel och teori. Piano spelningen var jag så godt som berungen att lämna, då jag inte får öfva mig ordentligt någonstades. Hos Engeström passar ej, hos Lundström, en annan instrumentmakare i närheten, skulle jag för 10 mk i månaden få öfva 1 timme om dagen (!).

Jag har därför beslutat spela orgel så mycket flitigare. Tre timmar om dagen har jag tänkt spela. För trampningen betala vi 20 penni i timmen och för orgelns begagnande 3 mk. i månaden, hvilket tillsammans gör 18 mk, eller 17,40 riktigtare. Det är en utgift, som vi inte beräkna, eller egentligen var den omöjlig att beräkna, då jag inte hade reda på huru mycket jag skulle komma att öfva orgel, när jag var på Björkudden.

Klockan blir redan så mycket, att jag

måste gifva mig af till normalskolan, der jag hvarje morgon spelar till kön. Från 8-9 skall jag höra en sångstimme på första klassen igen.

Farväl nu, käre morfar!
Många hälsningar till moster Toini och förlåt, att jag ej förr låtit höra af mig.

Morfars tackramma
Mikael.

